

КУМА ЛИСА СЖДИЯ

— До като не се върна, да не излизате никжде! Чувате ли?

Така каза презъ една тъмна вечеръ една къртица на малкитѣ си и, като сложи единъ камъкъ предъ дупката, хукна навънъ.

Най-напредъ тя събуди едно сиво зайче. Зайчето сладко спѣше подъ една драка. И когато къртицата префуча съвсемъ близо до него, то подскочи и удари на бѣгъ.

Къртицата му викна, то се спрѣ и се върна.

— Ти ли си била, сестро къртице? — каза разтрепераното зайче и ококори очи въ тъмнината.

— Азъ, азъ съмъ, братко! — отвърна къртицата и въздъхна.

— Ами кжде отивашъ въ тази тъмнина? — тихичко запита зайчето, като се озърташе на всички страни.

— Отивамъ за съветъ, братче, искамъ нѣкой умъ да ми даде, за да се спогодимъ съ Тарля

— А че какво имашъ да дѣлишъ съ тоя бодливъ дяволъ? — запита зайчето и наостри дългитѣ си уши.

— Какво ли, братко? Тъкмо една цѣла нива и то съ златна рѣжъ. Знаешъ, започнахме съ Тарля заедно работа.

— Ти, — каза ми той, — сестро, ще преорешъ нивата, а пъкъ азъ ще я засѣя.

— Добре, братко, — думамъ му азъ, и като се запретнахъ, за три дни всичко изорахъ. Ежко я засѣ и изравни буцитѣ. И ето Богъ ни помогна и се роди небивалъ плодъ. Поженахме, овършахме и дойде време да се дѣлимъ.

— Азъ, — казва Ежко, — ще взема повече, защото трудътъ ми бѣше по-тежъкъ. Азъ хемъ сѣхъ, хемъ изравняхъ буцитѣ.

— И, като се заинати пустиятъ му звѣръ, не се отдрѣпна отъ думата си. И сега съмъ тръгнала на умъ да ме научи нѣкой.

Зайчето още повече наостри уши, наведе глава и, като помисли малко, каза: